

คำนำ

หนังสือ “จดหมายเหตุถึงแดงต้อย” เล่มนี้ เป็นผลงานจากประสบการณ์ของศาสตราจารย์ ดร. คุณบรรจบ พันธุเมธา อันมีคุณค่าสาระและน่ารู้ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกได้คัดเลือกมาเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับกระบวนวิชา TH 101 ลักษณะและการใช้ภาษาไทย นักศึกษาจะได้รับความรู้ทั้งในด้านภาษาและวัฒนธรรมอันมีประโยชน์ยิ่ง

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก ขอขอบคุณศาสตราจารย์ ดร. คุณบรรจบ พันธุเมธา ที่ได้อนุญาตให้นำเรื่องมาเป็นแบบเรียนไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

คำนำ

เมื่อครั้ง "จดหมายถึงแดงค้อย" เริ่มลงปรากฏในหนังสือพิมพ์ "ครู-
สาร" มีผู้ถามมาว่า แแดงค้อยนี้มีตัวจริงหรือไม่อย่างไร ข้าพเจ้าผู้เขียนยังไม่
ไม่สบโอกาสตอบให้ทราบ จนกระทั่งถึงคราวที่คุณพ่อคุณแม่ของแดงค้อยจะจัด
พิมพ์หนังสือที่ระลึกงานศพคุณยาย ได้ปรารภจะรวบรวมจดหมายถึงแดงค้อย
ส่วนหนึ่งลงพิมพ์ไว้ ในฐานะที่แดงค้อยเป็นหลานรักของคุณยาย ข้าพเจ้าจึงได้
โอกาสที่จะตอบให้ทราบเสีย ณ ที่นี้ว่า แแดงค้อยนี้มีตัวจริง

แดงค้อย (ค.ณ.ทิพย์วรรณ มาลีละมาลี) กับข้าพเจ้านอกจากจะ
สัมพันธ์กันในฐานน้าหลาน อันเกือบเหมือนน้าหลานแท้ ๆ แล้ว ก็ยังมีความ
สัมพันธ์กันในฐานที่ข้าพเจ้าเป็นผู้เขียนนิทานให้เด็กอ่าน และแดงค้อยเป็น
เด็กที่อ่านนิทานที่ข้าพเจ้าเขียน เรามีเรื่องตอบโต้กันบ่อยๆ เพราะแดงค้อย
วิจารณ์เรื่องทุกเรื่องทีอ่าน บางเรื่องแดงค้อยไม่เห็นด้วยเลยที่นิทานจะไป
ลงเอยอย่างนั้นหรือมีเหตุการณ์อย่างนั้นเกิดขึ้น เช่นหม้อเนรมิตจะไปเนรมิต
ขนมอินเดียที่แดงค้อยกินไม่เป็น แแดงค้อยก็ว่าไม่สมควร ตั้งนี้เป็นต้น เมื่อ
เจริญวัยขึ้น แแดงค้อยผู้เป็นทั้งนักอ่าน นักวิจารณ์มาแต่เด็ก ก็ได้กลายมาเป็น
ผู้รักและสนใจ เรื่องเกี่ยวกับภาษาไทย และเมื่อพอจะเข้าใจได้ว่าการเดิน-
ทางไปยังประเทศใกล้เคียงของข้าพเจ้านั้น ไปเพื่อจะสืบสาวราวเรื่อง-
เกี่ยวกับคนไทยและภาษาไทย แแดงค้อยก็สนใจอยากได้รู้ได้เห็นสิ่งเหล่านั้น
เป็นอย่างยิ่ง ถึงกับจะขอติดตามข้าพเจ้าไปด้วยเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าไปศึกษา
ภาษามอญและไทยใหญ่ในประเทศพม่า แแดงค้อยรับรองว่าจะไม่ทำให้เค็ด-
ร้อนยุ่งยากแก่ข้าพเจ้าเลย ทั้งยังจะช่วยเหลือทำประโยชน์ให้แก่ข้าพเจ้าเสีย-
อีก หากทำประโยชน์อย่างอื่นไม่ได้ ไปช่วยหิ้วกระเป๋าให้ก็ยังดี ซึ่งก็น่าเสีย
ดายที่โอกาสไม่อำนวยให้ข้าพเจ้าสนองความอยากเห็นสิ่งแปลกใหม่ และ
ความปรารถนาดีของแดงค้อยได้ จนเมื่อเดินทางไปถึงที่หมายและได้เห็นสิ่ง
ที่น่าสนใจหลายสิ่งหลายอย่าง จึงนึกได้ว่า โอกาสตอบสนองที่ทำได้ไม่ยาก
นัก ก็คือเล่าเรื่องน่ารู้เหล่านั้น ให้แดงค้อยฟังทางจดหมาย จึงเขียนเล่ามา
เป็นระยะ ๆ สุดแต่จะเห็นเรื่องใดน่ารู้ที่น่าสนใจ และเพื่อให้เพื่อนของแดง-

ตั๋ย และเพื่อนรุ่นราวคราวกันอื่น ๆ ได้มีโอกาสรู้เรื่องเหล่านี้บ้าง บรรณา-
ธิการ "ครุณสาร" จึงได้ขอจดหมายเหล่านั้น นำลงเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ -
ครุณสาร ติดต่อกันมาจนถึงที่ได้รวบรวมมาเป็นเล่ม ในโอกาสนี้ ซึ่งหวังว่าคง
จะเป็นประโยชน์ทั้งแก่แดงตั๋ยและเพื่อน ๆ พอจะทดแทนความอยากเห็น แต่
ไม่มีโอกาสได้เห็นนั้นได้บ้าง ไม่น่ามากก็น้อย

บรรจบ พันธุ์เมธา